

Jawel. Misschien.

Ze staan op de markt bij de viskraam. Hij laat een haring met uitjes naar binnen glijden. Zij geniet van een broodje paling. Dus wensen ze aansluitend wel een glas earl grey thee ergens te gebruiken, hoewel ze eigenlijk liever een wit wijntje zouden nemen. Maar ja, dan verkruiemt de dag al voor i goed en wel begonnen is. Zij slikt de laatste hap door, wat hem de gelegenheid geeft de draad van de conversatie weer op te pakken.

Hij: Wat een krankzinnig plan!

Zij: Ja, geniaal hè?

Hij: Totaal gestoord.

Zij: Inderdaad, tamelijk briljant. Fijn dat ik op je kan rekenen.

Hij: Mens, ik loop hier te wennen aan het daglicht. En dan komt jij met zo'n hemelbestormend waanidee. Ik moet het allemaal even laten inwerken hoor... Als ik hier 'ja' tegen zeg, dan betekent het dat we vandaag met de voorbereidingen moeten beginnen omdat dat eigenlijk gisteren al had gemoeten.

Zij: Daar doe ik niet aan mee. Vóór-bé-réí-dén, alleen al het woord riekt naar suf, saai en smakeloos. Laten we alsjeblieft niet logisch doen. Anders is nu de lol er al af.

Hij: Dan vind ik het nu al een há-ché-líj-ke onderneming in het kwadraat.

Op een terrasje lokt een tafeltje. De jongeman die de nering aan omzet moet helpen, doet dat kennelijk met tegenzin. "Voor ons graag twee thee", zet hem niet gelijk aan tot activiteit.

Zij: Wat wil jij dan? Ik wil niet direct vertrekken, want ik ben een beetje moe van de markt. Maar bijvoorbeeld morgenmiddag wel, dat is totaal okay.

Hij: Mooi. Prachtig. Doen we. Maar niet heus. Kan ik misschien nu even op je inpraten.

Luister: Santiago de Compostela ligt in Spanje. Van hier naar daar is pakkumbeet 2.500 kilometertjes. Da's 5000 keer zo ver als van hier naar huis.

Zij: Lijkt me goed te doen. Ik bedoel: naar de markt is altijd een makkie. Van de markt naar huis toe, kan wel lastig zijn met de boodschapjes erbij. Vooral als er flessen en potten bij zitten. Dan til je je nog net niet een breuk. Maar het lukt altijd zonder huilen of ernstig leed.

Hij: Hoor wat je zegt!

Zij: Geintje... Maar serieus van alles uitstippelen en zelf een beetje voor ANWB-tje spelen daar deins ik gruwelijk hard voor terug. Ik bedoel, we lopen niet door de Sahara of op de Noordpool. De bewoonde wereld houdt niet op zo gauw je de randstad achter je laat. Ik neem mijn credit card mee en dat werkt beter dan een toverstokje. Is er een probleem? Simsalapin: weg probleem!

Hij: Dat kan allemaal wel zo zijn. Ik persoonlijk heb een absoluut andere voorstelling van een dergelijke expeditie. Voor mij moet het allemaal wat elementairder, als je er tenminste een bijzondere ervaring van wenst te maken. Beetje spartaans. Tikkie middeleeuws. Het hoort voor het juiste pelgrimgevoel een bovengemiddeld zwoegehalte te hebben.

Zij: En dat noemt mijn plan krankzinnig. Je gaat toch niet willens en wetens jezelf in de problemen begeven, uitputting bewerkstelligen of met slecht gekamde haren op pad. Nee man, camino moderno y elegante. Dagelijks een mooie wandeling, maar wel beschaafd en plezierigjes.

"Vijf euro", zucht de bediening als hij een doos met theezakje en twee glazen op de rand van het tafeltje heeft gezet. Het water in de theeglazen moet lauw zijn, want er komt geen pluimpje damp vanaf. En de theezakjes hebben nauwelijks invloed op de kleur van het water. Het stel kijkt meewarig naar de bijna-thee. Beiden schieten in de lach. Noch het lauwe vocht, noch de bloedeloze bediening kan hun raken. Integendeel, het poetst de dof

geworden verbondenheid juist op. Ze hebben over alles wijd uiteenlopende meningen, maar ze voelen elkaar aan alsof ze dezelfde navelstreng deelden.

Hij: Ach, weet je, in wezen staat dat gekke idee me wel aan. Lopen. Kijken. Rust. Eenvoud. Dat trekt me wel. Qua wandelcapaciteit overschat je ons jammer genoeg grandioos. Geef toe, we zijn absoluut niets gewend op sportief gebied. Van de laatste jaren kan ik me geen fysieke uitdagingen herinneren. Da's niet een geheugenmanco, maar dat is omdat we al tijden niet meer zijn uitgedaagd op dat vlak. Vooruit, een strandwandeling van Egmond naar Bakkum met horeca voor en na. Op meer ervaring kunnen we niet bogen.

Zij: Begrijp ik nou dat je met wat training het wel zou aandurven?

Hij: Nee, het is simpelweg te ver. Jawel. Misschien.

Zij: Daarom zeg ik nu: rugzak. Kom! Paar straten verder zit, kom hoe heet i? Die winkel met kampeeruitrusting en dus ook rugzakjes.

Hij: Dan zeg ik: tandenborstel. Vraag aan een wereldreiziger wat i als eerste bedenkt om in te pakken. Dan zit tandenborstel in de top 3. Altijd.

Zij: Grappig. Ik dacht ook al aan de tandenborstel. Nog voor die rugzak. De tandenborstel is vooral een symbool van beschaving, van verzorging en van frisheid. Ik stel dat het de tandenborstel is die ons onderscheidt van de andere dieren. Bovendien kun je je tanden er mee poetsen.

Hij: Ik neem een houten tandenborstel. Ik sluit niet uit dat die tandenborstel door mij persoonlijk wordt aangepast aan wandeleisen. Ik zaag 'm korter en schuur 'm slanker om 'm lichter te maken.

Zij: Gestoorde fanaat!

Hij: Nee, alles wat mee moet hoor je zo te benaderen. Er mag geen gram te veel mee.

Zij: Ach, wat weegt z'n creditkaart nou heel?

Hij: Bij die rugzakkenwinkel hebben ze vast zo'n wand vol met wandelschoenen. Ook even naar kijken?

Zij: Doen we. Kan ik weer met die creditkaart wapperen. Zie je nou wel, hoe handig zo'n stukje plastic is. Veel meer heb je niet mee te nemen. Kom, shoppen! Die hangjas hier houdt dit schip wel zinkende.

Ze staan op. Schuiven de stoelen met een schrapend geluid onder het tafeltje. Aan een tafeltje bij de deur zit de bediening op zijn rug. Ze stappen over zijn gestrekte benen heen.

Zij: Zelig zeg, zo'n figuur.

Hij: Sstt, stil maar, alsjeblijft geen woorden meer aan vuilmaken.

Zij: Op naar de tandenborstels en de rugzakjes.

Hij: Rugzák, vergeet dat rugzakjé. Ik bedoel, het zal niet bij alleen een tandenborstel blijven.

Zij: Ik heb het al helemaal uitgewerkt. Voor jou een rugzak. Voor mij een rugzakjé. Wat we echt nodig hebben is kleding. Mijn garderobe is helemaal XS. Jij hebt alles in XL, dus je merkt er hoegenaamd nix van dat alles van mij op jouw rug mee mag in jouw grote rugzak. Problemen onderweg accepteren we niet, daar kunnen we maar het best gelijk duidelijk in zijn.

Hij: Ik draag dus alle spullen?

Zij: Ja. Correct. En ik draag alle verantwoording. Krijg daar maar eens een speld tussen.

Hij: Ik zeg: wandelsokken. Jij twee paar. Ik twee paar.

Zij: Heeft onze rugzakkenleverancier stelling op voorraad.

Hij: Moeten naadloos zijn en natuurlijk van echte wol.

Zij: Op zijn minst. Want blaartjes zijn maar bah.

Hij: Blaren krijg je sowieso. Echt. Valt niet te ontlopen.

Zij: Óntlopen. In dezen een rare woordkeuze.

Hij: Dus als we daar toch zijn, slaan we in ene moeite door blaarpleisters in.

Als ik het goed heb, dan zijn naar jouw maatstaven de voorbereidingen wel zo'n beetje afgerond met de aankoop van blaarpleisters.

Zij: Mmm. Inderdaad kan ik niets bedenken dat we hebben overgeslagen. De volgende fase is 'doen', wat niet anders is dan de ene voet voor de andere zetten. En die procedure regelmatig herhalen.

Hij: Mwah! Er is nog wel iets waar we niet zonder kunnen hoor! Een bidon of andersoortig drinkservies bijvoorbeeld. Iets hoed- of petachtigs tegen zon of regen op jouw en mijn hoofd en...

Zij: Gaan we nu allemaal kopen en de rest hebben we vermoedelijk al in huis of speelt geen rol van betekenis.

De winkelier die in rugzakken en ander sportief gerei handelt, vervult hun wensen volledig. Het advies vier loopstokken toe te voegen aan de uitrusting kan rekenen op een hartelijk lachje van beiden. Twee loopstokken, voor elk één? Idem.

Daarentegen reageren ze positief op de slaapzak-suggestie, hadden ze nog geen tel aan gedacht. Dat komt natuurlijk doordat het wandelen steeds zo centraal stond.

Zij: Okay, goed goed. Doen we. Doe maar twee buitengewoon amateuristische en lichtgewicht exemplaartjes – voor het ireëele geval dát - want in principe overnachten we in hotels.

Ze lopen weer buiten. Hij met een rugzak die van zijn kont tot boven zijn vrijwel kale hoofd reikt. Zij met een glimlach. Haar zojuist aangeschafte bezittingen zitten kennelijk in zijn rugzak. En zo zal het wel blijven.

Hij: Ben er blij mee. Laten we morgen beginnen met een voorafje. Gewoon, een halve dag lopen. Vanaf huis naar – eens even kijken – naar Uithoorn of zo. Ik schat het op niet meer dan 20 kilometer. Nemen we daar een hotel en dan vullen we dag 2 ook in met zo'n afstand naar Alphen aan de Rijn bijvoorbeeld.

Zij: Je bent een schat. Laten we dat doen.

Het stel arriveerde tien dagen later in Antwerpen. Gelukkig was hun menige uitdaging bespaard gebleven, maar er bleef genoeg over om het een leerzame ervaring te noemen. De zachte regen hield lang genoeg aan om langs de ruggengraat te kunnen sijpelen. De zon greep z'n kans toen er niet genoeg uitspanningen met parasols bestonden. In de verkeerde richting lopen kan iedereen overkomen; at is herhaaldelijk bewezen. Dorst kun je niet lessen als je drinken op is. Blaren horen er bij, ze zijn de proloog van eelt, zoals de wandeling naar Antwerpen een proloog was voor de tocht naar Santiago de Compostela. De dagen die volgden waren goed besteed aan herstel, bezinning en het reserveren van twee plaatsen in de Thalys naar Bayonne. Want ze liepen nog lang en gelukkig...